

1

Tot ce am sunt gesturile, iar acestea trebuie să fie, uneori, generoase în esența lor. Și când mai întrec măsura și intru în zona melodramaticului, trebuie să fac asta pentru a comunica limpede și eficient. Pentru a-mi face înțeles punctul de vedere fără dubii. Nu mă pot baza pe cuvinte deoarece, spre marea mea dezamăgire, limba mi-a fost concepută lungă și plată, și atârână, iar din cauza asta e o unealtă îngrozitor de ineficientă pentru a împinge mâncarea prin gură în timp ce mestec, și o unealtă chiar și mai puțin eficientă pentru a strânge sunetele în mai multe silabe, inteligente și complicate, care să poată fi puse laolaltă și să formeze cuvinte și propoziții. De aceea stau acum aici și îl aștept pe Denny să vină acasă – trebuie să sosească din minut în minut –, zăcând pe dalele reci de gresie din bucătărie, înmuiat în propria mea urină.

Sunt bătrân. Și, deși aș putea să îmbătrânesc și mai mult, nu așa vreau să plec. Îndopat cu medicamente împotriva durerii și steroizi care să-mi dezumfle încheieturile. Cu privirea încețoșată de cataractă. Cu pachete pufoase, de plastic, cu

pamperși „Doggie Depends” stocate în cămară. Sunt sigur că Denny mi-ar aduce unul dintre cărucioarele alea mici pe care le-am văzut pe stradă, care sprijină labele din spate în așa fel încât un câine să-și poată trage fundul după el atunci când toate încep să scârțâie. Este umilitor și degradant. Nu sunt sigur dacă e mai rău decât să costumezi un câine pentru Halloween, dar e cam pe-acolo. Desigur, ar face-o cu dragoste. Știu că m-ar ține în viață cât de mult ar putea, în vreme ce trupul meu s-ar deteriora, s-ar dezintegra în jurul meu, s-ar dizolva până când n-ar mai rămâne nimic în afara creierului cufundat într-un borcan de sticlă plin cu un lichid limpede. Cu globii oculari plutind la suprafață și tot felul de cabluri și tuburi care mi-ar hrăni rămășițele. Dar nu vreau să fiu menținut în viață. Pentru că știu ce urmează. Am văzut la televizor. Am văzut un documentar tocmai despre Mongolia, dintre toate locurile din lumea asta. A fost cel mai bun lucru pe care l-am văzut vreodată la televizor, desigur, cu excepția Grand Prix-ului Europei din 1993, cea mai mare cursă de Formula 1 a tuturor timpurilor, în care Ayrton Senna s-a dovedit un geniu al pilotajului pe ploaie. Așa cum spuneam, după Grand Prix-ul din 1993, cel mai bun lucru pe care l-am văzut la televizor a fost un documentar care mi-a explicat totul, m-a făcut să înțeleg și mi-a spus întregul adevăr: când un câine își încheie de trăit viața sub formă de câine, următoarea sa reîncarnare este ca om.

Întotdeauna m-am simțit aproape uman. Întotdeauna am știut că sunt diferit de ceilalți câini. Sigur, sunt îndesat în trupul unui câine, dar asta e doar carcasa. Important este ce e înăuntru. Sufletul. Iar sufletul meu este foarte uman.

Acum sunt gata să devin om, deși îmi dau seama că o să pierd tot ce-am fost până acum. Toate amintirile, toate experiențele. Mi-ar face plăcere să le iau cu mine în următoarea viață – am

trecut prin atâtea cu familia Swift –, dar n-am niciun cuvânt de spus în această chestiune. Ce altceva pot face decât să mă străduiesc să țin minte? Să încerc să imprim ceea ce știu în suflet, ceva ce nu are suprafață, laturi, pagini, nu are nicio formă. Să port totul atât de adânc în buzunarele existenței mele, încât, atunci când voi deschide ochii și voi privi la noile mele mâini cu degete opozabile, capabile să se strângă tare în jurul celorlalte degete, voi ști deja. Voi fi văzut deja.

Ușa se deschide și îi aud strigătul familiar.

— Hei, Zo!

De obicei, las durerea la o parte și mă ridic cu greu în picioare, dau din coadă, scot limba de-un cot și îmi îngrop capul între picioarele lui. E nevoie de o voință umană să mă abțin, mai ales acum, dar o fac. Mă abțin. Nu mă ridic. Mă prefac.

— Hei, Enzo?

Îi aud pașii, îngrijorarea din glas. Mă găsește și privește în jos. Ridic capul, dau fără vlagă din coadă, în așa fel încât să lovesc podeaua. Îmi joc numărul. Clatină din cap și-și trece mâna prin păr, pune jos punga de plastic de la băcănie în care se află cina lui. Pot să simt prin plastic mirosul de pui fript. În seara asta o să mănânce pui fript și o salată mare.

— Oh, Enz! spune el.

Se apleacă spre mine, îngenunchează, mă mângâie pe cap în felul său, de-a lungul cutei din spatele urechii, iar eu îmi ridic capul și îl ling pe braț.

— Ce s-a întâmplat, puiule?

Gesturile nu pot explica.

— Poți să te ridici?

Încerc, și picioarele mi se împleticesc. Inima o ia razna, se năpustește înainte pentru că nu, nu pot să mă ridic. Intru în

panică. Eram convins că doar mă prefac, dar chiar nu pot să mă ridic. Rahat! Viața imită arta.

— Ușurel, puiule, spune el, apăsându-mă cu palma pe piept ca să mă liniștească. Te țin eu.

Mă ridică în brațe cu ușurință, mă leagă și pot să miros pe hainele lui întreaga zi. Pot să miros tot ce a făcut. Munca lui, service-ul auto unde stă în picioare toată ziua în spatele teșghelei, încercând să fie amabil cu clienții care se rățoiesc la el pentru că BMW-urile lor nu merg cum trebuie și e atât de scump să le repara, iar asta îi înfurie așa de tare, încât trebuie să țipe la cineva. Pot să-i miros și prânzul. S-a dus la restaurantul indian care îi place. Mănânci cât poți. E ieftin și câteodată ia cu el un recipient și fură câteva porții în plus de pui *tando-ori* și orez galben pentru cină. Pot să miros berea. S-a oprit undeva. La restaurantul mexican de pe deal. Pot să simt în răsuflarea lui chipsurile tortilla. Acum înțeleg. De obicei, mă descurc excelent cu trecerea timpului, dar nu i-am dat atenție din cauza emoțiilor.

Mă așază cu blândețe în cadă, dă drumul robinetului de la dușul mobil și spune:

— Ușurel, Enz. Îmi pare rău că am întârziat. Trebuia să vin direct acasă, dar băieții de la muncă au insistat. I-am spus lui Anthony că plec, și...

Se oprește și-mi dau seama că el crede că accidentul meu s-a petrecut pentru că *a întârziat*. Oh, nu! Nu asta am avut de gând. E atât de greu să comunic pentru că sunt atât de multe părți care trebuie să se miște. E prezentarea și e interpretarea, și ele depind atât de mult una de cealaltă, încât lucrurile sunt foarte dificile. Nu voiam să se simtă prost. Voiam să vadă ceea ce e atât de evident, că e-n regulă să mă lase să plec. A trecut prin atât de multe și, în final, le-a depășit. Nu trebuie să mai fiu

și eu prin preajmă, să-și facă griji în plus. Ca să strălucească, are nevoie ca eu să-l eliberez.

E atât de scânteietor! Luminează. E frumos cu mâinile lui care apucă lucrurile și cu limba care spune lucruri și cu felul în care stă în picioare și își mestecă îndelung mâncarea, prefăcând-o într-o pastă înainte s-o înghită. O să-mi fie dor de el și de micuța Zoë, și știu că și lor o să le fie dor de mine, dar nu pot îngădui ca sentimentalismul să-mi umbrească Marele Plan. După ce o să se întâmple asta, Denny o să fie liber să-și trăiască viața și eu o să mă întorc pe Pământ într-o nouă formă, ca bărbat, și o să-l găsesc și o să-i strâng mâna și o să-i spun ce talentat e, și apoi o să-i fac cu ochiul și o să adaug: „Enzo îți transmite salutări”, după care o să mă întorc și o să plec repede, în timp ce el o să strige după mine: „Te cunosc de undeva? Ne-am mai întâlnit?”

După baie, curăță podeaua din bucătărie, în timp ce eu îl urmăresc; îmi aduce mâncarea, pe care o înghit, ca de fiecare dată, prea repede, și mă așază în fața televizorului, iar între timp își pregătește cina.

— Ce-ai zice de o casetă?

— Da, o casetă, îi răspund, dar, desigur, nu mă aude.

Pune o casetă cu una dintre cursele la care a participat el, îi dă drumul și privim. E una dintre preferatele mele. Pista e uscată pentru tura de încălzire și apoi, imediat după ce flutură steagul cu carouri, care arată că a început cursa, vine un zid de ploaie, apa curge torențial și înghite pista și toate mașinile încep să se răsucescă necontrolat, ieșind în decor, și el trece printre ele ca și cum ploaia nu l-ar atinge, ca și când ar avea un descântec magic care ar despica zidul de apă din calea lui. La fel ca la Grand Prix-ul Europei din 1993, când Senna a întrecut patru mașini în deschiderea cursei, patru dintre cei mai buni

campioni în mașinile lor campioane – Schumacher, Wendlinger, Hill, Prost –, și el i-a întrecut pe toți. Ca și cum ar fi fost învăluit într-un descântec magic.

Denny este tot atât de bun ca și Ayrton Senna. Dar nimeni nu vede asta pentru că el are responsabilități. O are pe fiica sa, Zoë, și a avut-o pe soția sa, Eve, care a fost bolnavă până s-a stins, și mă are pe mine. Și stă în Seattle, când ar trebui să trăiască în alt loc. Și are o slujbă. Dar, câteodată, când se duce în altă parte, se întoarce cu un trofeu și mi-l arată și îmi povestește totul despre cursele la care a fost și cum a strălucit pe pistă și i-a învățat pe ceilalți piloți din Sonoma sau Texas sau Mid-Ohio ce înseamnă cu adevărat o cursă prin ploaie.

Când se termină banda, spune: „Hai să mergem afară”, iar eu mă chinui să mă ridic.

Îmi saltă fundul în aer și îmi centrează greutatea pe picioare și apoi sunt bine. Ca să-i arăt asta, îmi frec nasul de coapsa lui.

— Așa, Enzo, băiatule!

Ieșim din apartament; noaptea e tăioasă, răcoroasă, și jucăușă și limpede. Mergem doar până la intersecție și înapoi, pentru că șoldul mă doare atât de tare și Denny vede. Denny știe. Când ne întoarcem, îmi dă prăjiturilele de culcare și eu mă încolăcesc în patul meu care e pe podea, lângă al lui. Ia telefonul și formează un număr.

— Mike, zice el.

Mike este prietenul lui Denny de la service-ul unde lucrează amândoi în spatele tejghelei. Ce fac ei se numește relații cu clienții. Mike este un tip micuț cu mâini prietenoase, roz și întotdeauna spălate și fără miros.

— Mike, poți să-mi ții tu locul mâine? Trebuie să-l duc iar pe Enzo la veterinar.

În ultima vreme, am fost de multe ori la veterinar ca să luăm diverse medicamente care ar trebui să mă ajute să mă simt mai bine, dar nu e așa, zău. Și de vreme ce nu sunt bune de nimic, și ținând cont de tot ce s-a întâmplat ieri, am pus în mișcare Marele Plan.

Denny se oprește un moment din conversație și, când începe din nou să vorbească, vocea nu-i mai sună ca de obicei. E răgușită, ca și cum ar fi răcit sau ar avea o alergie.

— Nu știi, continuă el. Nu știi dacă e o vizită dus-întors.

Poate că nu sunt capabil să formez cuvinte, dar le înțeleg. Și sunt surprins de ce spune, deși *eu* am pus totul la cale. Pentru o clipă, sunt surprins că planul meu funcționează. E *cel mai bun* lucru pentru toată lumea, știu. Este ceea ce Denny trebuie să facă. A făcut atât de mult pentru mine, toată viața mea. Îi datorez această eliberare. Am avut o cursă bună împreună, iar acum s-a încheiat; ce e rău în asta?

Închid ochii și ascult vag, pe jumătate adormit, cum face lucrurile pe care le face în fiecare seară înainte să adoarmă. Se săpunește, se freacă, se stropește și apa sare. Atâtea lucruri. Oamenii și ritualurile lor. Câteodată se agață atât de mult de lucruri.

Şase luni au venit şi şase luni au trecut, iar Eve trăia. Apoi şapte. Apoi opt. În prima zi de mai, Denny şi cu mine am fost invitaţi la masă la Gemeni, ceea ce era neobişnuit, pentru că era luni seara şi Denny nu mă lua niciodată în vizită la ei în timpul săptămânii. Am stat stingheriţi în livingul în care patul de spital era gol, în vreme ce Trish şi Maxwell pregăteau masa. Eve nu era acolo.

M-am aventurat pe coridor ca să investighez şi am descoperit-o pe Zoë jucându-se liniştită, singură în camera ei. Camera pe care o avea în casa lui Maxwell şi Trish era mult mai mare decât cea de acasă şi era plină cu toate lucrurile pe care o fetiţă şi le-ar putea dori: păpuşi şi jucării şi cuverturi de pat cu volane şi norişori pictaţi pe tavan. Era concentrată asupra casei de păpuşi şi nu a observat că am intrat.

Am ochit o minge din ciorapi, care zăcea lângă dulap – probabil căzuse atunci când hainele curate au fost puse în el –, şi am sărit pe minge. I-am dat drumul jucăuş la picioarele lui Zoë, am împins-o cu nasul, apoi m-am lăsat pe labele din faţă,

pe coate, în timp ce-mi țineam șoldurile ridicate și coada în sus: semnul universal pentru „Hai să ne jucăm!”. Dar ea m-a ignorat.

Am încercat din nou. Am înhățat șosetele, le-am aruncat în aer, le-am lovit cu nasul, le-am prins, și le-am lăsat din nou la picioarele lui Zoë și mi-am coborât privirea către ele. Eram pregătit să ne jucăm de-a Enzo-adu-aici. Ea, nu. A împins ciorapii mai încolo cu piciorul.

Am lătrat, într-o ultimă încercare, manifestându-mi nerăbdarea. Ea s-a întors și m-a privit serioasă.

— Ăsta e un joc pentru copii, a spus ea. Acum trebuie să fiu adult.

Micuța mea Zoë, adult, la vârsta ei fragedă. Un gând trist.

Dezamăgit, m-am îndreptat încet spre ușă și am privit înapoi peste umăr.

— Câteodată se întâmplă lucruri rele, a spus ea, vorbind cu sine. Câteodată lucrurile se schimbă și trebuie să ne schimbăm și noi.

Repetă cuvintele altcuiva, nu sunt sigur dacă le și credea sau dacă măcar le înțelegea. Poate și le grava în minte, pentru că spera că sunt cheia viitorului ei nesigur.

M-am întors în living și am așteptat cu Denny până când, în cele din urmă, Eve a apărut din holul unde erau dormitorul și baia. Sora care își petrecea timpul tricotând obsesiv cu andrele de metal care mă înnebuneau cu clinchetul lor o ajuta acum pe Eve să meargă. Iar Eve era strălucitoare. Era îmbrăcată cu o rochie minunată, lungă, bleumarin și cu croială elegantă. Purta delicatul șirag de perle din Japonia pe care Denny i-l dăruise la a cincea lor aniversare, și era machiată și coafată într-un fel care îi venea minunat, acum că părul îi crescuse suficient ca să fie aranjat, și era radioasă. Chiar dacă avea nevoie de ajutor ca

să pășească pe podium, era totuși pe podium, și Denny s-a ridicat în picioare și a ovaționat-o.

— Azi e prima zi în care nu sunt moartă, ne-a spus Eve. Și avem o petrecere.

Să trăiești fiecare zi ca și cum i-ai fura-o morții, așa mi-ar plăcea să trăiesc. Să simți bucuria vieții, așa cum simțea Eve bucuria vieții. Să te detașezi de povară, de angoasă, de spaima de care ne lovim cu toții zilnic. Să spui: sunt viu, sunt minunat, sunt. Sunt. Asta e ceva la care merită să aspiți. Când o să fiu o persoană, așa o să-mi trăiesc viața.

Petrecerea a fost festivă. Toată lumea era fericită, și cei care nu erau fericiți s-au prefăcut că sunt cu o asemenea putere de convingere, încât toți am crezut-o. Chiar și Zoë a revenit la viață cu umorul ei obișnuit, uitând, se pare, pentru o vreme că trebuia să fie adult. Când a venit timpul să plecăm, Denny a sărutat-o pe Eve cu pasiune.

— Te iubesc atât de mult, a spus el. Aș vrea să vii acasă.

— Vreau să vin acasă, a răspuns ea. *O să vin acasă.*

Era obosită, așa că s-a așezat pe canapea și m-a chemat la ea; am lăsat-o să-mi frece urechile. Denny o ajuta pe Zoë să se pregătească de culcare, în vreme ce, pentru prima oară, Gemenii stăteau la o distanță respectuoasă.

— Știu că Denny e dezamăgit, mi-a spus ea. Toți sunt dezamăgiți. Toată lumea vrea ca eu să fiu viitorul Lance Armstrong¹. Și dacă aș putea să înhaț boala și s-o țin în fața mea,

¹ Lance Armstrong (pe numele său adevărat Lance Edward Gunder-son) (n. 1971), fost ciclist profesionist american, care a câștigat Turul Franței de șapte ori consecutiv (1999–2005), titluri care i-au fost retrase ulterior pentru că a fost găsit vinovat de dopaj. În 1996 a fost diagnosticat cu cancer testicular metastazic, pe care însă a reușit să îl învingă (n. red.).